

Amo, espero, laŭdo

Prediko en Poitiers (Unuiĝinta Protestanta Eklezio) la 1an de novembro 2020

1 Johano 3:1-3
Apokalipso 7:2-14

Karaj gefratoj,

Nia tempo estas markita de tiom da malordoj kaj necertecoj, sociaj kaj politikaj problemoj tra la mondo, pandemioj, terorismo, ekologiaj kaj klimataj katastrofoj. Eĉ se ili ne parolas pri tio rekte, vi vidos, ke ĉi tiuj tri malgrandaj versikloj de la unua letero de Johano povas esti por ni konsolo kaj kuraĝigo, kaj eĉ malfermi perspektivon kaj sencon, direkton al niaj vivoj.

La Nova Testamento havas tri partojn atribuitajn al Johano, la Evangelion, ĉi tiujn tri mallongajn epistolojn kaj la libron Apokalipso. Fakuloj ne certas, ĉu ĉi tiuj tekstoj venas de la sama Johano, rekte aŭ nerekte. Sed ĉi tio ne tiom gravas, ke ili estu minimumigitaj. Ni kredas, ke la kanono starigita de la Eklezio en siaj fruaj epokoj estis gvidata de la Sankta Spirito por nia instruado.

Ni do vidu, kion rakontas al ni ĉi tiuj tri versikloj, kaj ni finos trarigardante la ĉitagan tekston el Apokalipso.

Kaj ĝuste kun la verbo vidi komenciĝas ĉi tiu tria ĉapitro. *Vidu*. Mi eĉ povus aldoni, ne estu blinda, ne kaŝu viajn okulojn.

Kompreneble, ni devas vidi la situacion de nia mondo, proksime kaj malproksime. Sed estas io alia, kiun ni ne devas kaŝi, tio, kion ĉi tiu versiklo petas nin vidi: la amo de la Patro por ni.

Kaj ĉi tiu amo, eĉ se la elektita vorto estas sufiĉe forta, *agapê*, eĉ se la diferenco kun la alia vorto *philia* estis tre troigita, ĉar en la Nova Testamento ili estas uzataj indifere, ĉi tiu amo do kvalifikiĝas ĉi tie. Vidu kian amon, kiaspecan amon. La vorto ankaŭ signifas: el kiu lando. Ĉi tiu amo ne estas ordinara, ĝi havas specialan, rimarkindan, karakterizan kvaliton, kvazaŭ ĝi venas de aliloke, kaj ĝi venas de aliloke.

Kaj ĉi tiu amo estas donita al ni. Li ne nur amis nin, li amas nin. Sen peti ion kompanse. Ĉi tiu amo estas donita al ni. Sed ĉi tiu amo donita al ni estas ankaŭ la amo al aliaj kaj al li. Ĉi tiu amo, kiun li donas al ni, fariĝas pro tio mem nia naturo, nia nova naturo, se ni akceptas surmeti ĝin.

Du versikloj atribuitaj al Johano memorigas tion al ni, facile troveblaj: Johano 3:16 kaj 1 Johano 3:16.

Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke li donis sian solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu fidas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon.

Kaj

Per ĉi tio ni konas amon: ĉar li demetis sian vivon pro ni; kaj ni devus demeti nian vivon pro la fratoj.

Ni. Kiu estas tiu ni? Kio karakterizas nin? La alvoko, la alvoko, kiun ni aŭdis.

Ni estas alvokitaj infanoj de Dio. Jes, alvokitaj, ne nur nomitaj, sed faritaj, igitaj infanoj de Dio.

Alvokitaj, kunvokitaj. Ni, kiuj estis heredantoj de peko kaj kulpo, ni estiĝis filoj de Dio, ni fariĝis filoj de Dio. Kaj ni vere, efektive estas. Iuj diras, ke ĝi estas mistero, agado de la Sankta Spirito.

Kaj la dua versiklo komenciĝas per ĉi tiu senduba alparolo, tradukita per "Amataj". Tio estas, tiuj, kiuj estas amataj. Vi estas tiuj, kiujn oni amas. Aŭ pli ĝuste tiuj, kiuj komprenas, ke ili estas amataj. Ankaŭ aliaj estas amataj, sed ne komprenis, aŭdis, akceptis tion, sed ankaŭ ili estas amataj kaj ili ne vivas per ĉi tiu amo, kiun ili ignoras en ambaŭ sencoj de la vorto, vole aŭ nevole.

Infanoj de Dio. Nur tio! Heredantoj de Dio. Kaj ne estonte, sed nun ni estas tio.

Tamen tio ne videblas. La mondo ne konas nin. Ĉar ĝi ne konis Dion. Ĉar ĝi ne vidis, konis, vivis lian amon. La mondo algluiĝis al ŝajnoj. Ĝi vidis tion, kion ĝi volis vidi. Kiu estas la saĝulo? Kie estas la nescianto?

Sed tio, kio ni estos, ankoraŭ ne manifestiĝis, sed ni havas ĉi tiun certecon, ke ĉi tiu manifestiĝo venos.

Estas paralela teksto al ĉi tiu parto, kiu prezentas similecojn, sed ankaŭ signifajn diferencojn. Koloseanoj 3: 4.

Kiam aperos Kristo, via vivo, tiam vi ankaŭ kun li aperos en gloro.

En ĉi tiu versiklo estas Kristo, kiu manifestiĝas, sed Kristo kiel estanta via vivo, pleniganta vian vivon. Kaj ĉi tiu manifestiĝo de Kristo en vi, per vi, ankaŭ estos manifestiĝo de tio, kio vi estas kun li. La manifestiĝo de Kristo kiel nia vivo samtempe kondukas al la manifestiĝo de tio, kio ni estas en li.

En nia ĉitaga versiklo, neniu mencio pri Kristo, kvankam li estas menciita en aliaj versikloj de la sama epistolo. Luj tradukistoj enkondukis lin pro la paralelo. Sed la substanco de la signifo restas la sama. Male al tiu de Koloseanoj, nia versiklo ne enkondukas ian nocion pri tempo, sinsekvo aŭ konsekvenco, sed pri kondiĉo pli logika ol tempa. Temas ĉi tie pri la manifestiĝo de nia fileco, de nia adopto. Ĝi ankoraŭ ne manifestiĝis. Sed per ĉi tiu manifestiĝo, ni estos similaj al li, al Dio, agnoskitaj kiel similaj al li, kaj ni vidos tion, ni scios tion, ĉar ni vidos lin kia li estas, ĉar ni konsciiĝos, kiu li estas, kia li estas, la Amo.

Ĉi tiu manifestiĝo estos manifesta por kiu? Ĉu nur por ni, aŭ ankaŭ por aliaj? Aŭ ĉu ĝi estos atesto al tiuj, kiuj ne vidis kaj ne sciis, kiu Dio estas?

Vidi la amon de Dio, por ankaŭ povi pli fore vidi lin kiel li estas. Jen promeso. Kaj tamen tiom multaj profetoj aŭ patriarkoj, se ili aŭdis lin, ne vidis lin rekte. Memoru pri Moseo, Elija, Jesaja. Sed Jesuo diris al siaj apostoloj: Se vi vidas min, vi vidas la Patron. Ni vidas, ni vivas, ni konas lian amon. Sed baldaŭ ni vidos lin, preter eĉ lia amo. Kaj tio estas nia espero.

La vorto espero troviĝas, en la skribaĵoj atribuitaj al Johano, nur en ĉi tiu versiklo, dum ĝi multe pli ĉeestas en la epistoloj de Paŭlo aŭ Petro. Ĉi tiu malofteco montras al ni ĝian valoron ĉiloke. Post la amo, kiu enkondukas ĉi tiun pecon, jen la espero, kiu konkludas ĝin.

Luj tradukoj povas esti misinterpretitaj, *tiu, kiu havas ĉi tiun esperon en li*, ne estas *tiu, kiu havas ĉi tiun esperon en si mem*, ĝi estas *tiu, kiu metas ĉi tiun esperon sur lin, do sur Dion*. La grava afero ne estas havi ĉi tiun esperon en si mem, sed meti sian esperon en Dion.

Kaj meti nian esperon en Dion, en tiun, kiu amas nin, tio purigas nin. La procezo de purigo ekmoviĝas, de apartigo oni povus ankaŭ diri, de sankteco. Pureco, sanktigo venas de kie ni metas nian esperon.

Interese estas, ke eble ĉi tie estas vortludo. Du adjektivoj havas la saman literumon, krom malgranda akcento, spirito, la ekvivalento de la ĉeesto aŭ foresto de *h* antaŭ la vorto. Temas pri "pura" kaj "sencia". Kun aŭ sen ĉi tiu spirito, ĉi tiu *h*, oni estas aŭ pura aŭ sentia. Estas malmulte inter pureco kaj nescio, kiel malgranda komo iamaniere. Komence oni rakontas al ni plurfoje pri sciado, pri kono, fine oni rakontas pri pureco. Vidi la amon de Dio kaj elekti la vivon aŭ ignori ĉi tiun amon kaj maltrafi la vivon.

Mi nun finos trarigardante la pecon el Apokalipso.

Apokalipso, kiel vi eble scias, tute ne signifas: katastrofo, sed nur Revelacio. Luj lingvoj konservis la grekan vorton por la titolo de ĉi tiu libro, kiel Esperanto, aliaj tradukis ĝin kiel la angla.

Ĉi tiu libro volas malkaŝi al ni, kiu estas Jesuo Kristo kaj kion signifas la savo, kiun Dio alportas per li, per bildoj kaj simboloj, kiuj estas malfacile kompreneblaj en nia tempo.

Mi ne faros detalan analizon de ĉi tiu peco. Estas tiom multaj eblaj interpretoj. Ni povas samtempe legi la historion de savo ekde la Kreo aŭ ankaŭ priskribon de la tempoj de la fino. Ĉi tio ne estas mia temo.

En la ĉitaga peco, estas priskribata homamaso vestita per blankaj roboj.

Gravas noti, ke ĉi tiu verbo, "vestita" estas pasiva. Ĉiuj membroj de ĉi tiu granda homamaso, universala laŭ sia konsisto, ne surmetis ĉi tiujn robojn mem. Ĉiu el ĝiaj membroj estis vestata per blanka robo. Ĉiu fariĝis pura. La purigo ne estas farita de la persono mem. Ĉiu estis vestata, ĉiu estis purigata. Ĉi tio ankaŭ estas la amo de Dio donita.

Kaj kiel blankiĝis ĉi tiuj roboj? En la sango de la Ŝafido. Kaj la Ŝafido estas Kristo. Oni diras al ni, ke ĉi tiu homamaso venas de granda afliktado. Multaj interpretoj. Sed, ĉi tie, tiu, kiu ŝajnas plej konveni al mi, estas tiu, kiu priskribas la nodon de la historio, tio estas la krucumo de Kristo.

La kruco de Kristo estas tipe la manifestiĝo de la savo de Dio. Kun la releviĝo, kiu kompletigas ĝin, la manifestiĝo de lia amo al la mondo. Tien ni devas rigardi, tie ni povas vidi kian amon Dio donis al ni kaj donis al ni vivi. Laŭ tio, ĉu ĉi tiu amo estas vidata, agnoskata, ricevita aŭ ne, oni tiam estas pura aŭ senscia. Kaj tamen, la amo ankoraŭ ĉeestas. La signo daŭre estas tie, videbla por tiu, kiu konsentas rigardi.

La manifestiĝo de ĉi tiu amo en ni estas tio, kio montras al ni, kiaj ni estas, alvokitaj, fariĝintaj infanoj de Dio, amataj kaj vokitaj al amo, en ĉi tiu espero puriganta. Per la amo donita al ni, ni fariĝis similaj al li, ni fariĝos tiaj, sed ni jam estas.

Ni ankoraŭ ne ekkomprenas tion ĉar ni ankoraŭ ne efektigas ĝin, kaj reciproke. Pro tio ke ni ankoraŭ ne komprenis ĉion, restas al ni vojo por iri, sed ni scias, ke ni estas infanoj de Dio malgraŭ tio, kion ni vidas pri ni mem.

Ni prefere rigardu al li, al lia amo, ni komprenos, ke ni estas filoj de Dio, fariĝintaj puraj, kaj pro ĉi tiu espero, kiun li metis en nin, ni povas tiam vivi laŭdantaj, kiel ĉi tiu grandega homamaso en blankaj roboj. antaŭ la trono kaj la Ŝafido.

Amo, espero kaj laŭdo, jen tio, kio devas porti la Eklezion, eĉ en ĉi tiuj malfacilaj tempoj, precipe en ĉi tiuj malfacilaj tempoj.

Amen.